

Univerzita Karlova v Praze

Právnická fakulta

Jana Otčenášková

Odpovědnost za vady obchodního podílu/akcie

Práce byla zpracována pod vedením JUDr. Petra Čecha, LL.M.

Datum vypracování práce: 1. 4. 2011

Abstrakt

Práce se zabývá obchodním podílem a akcií jakožto předmětem převodu a mapuje judikaturu zabývající se aplikací kupní a darovací smlouvy na smlouvy o převodu obchodního podílu, respektive akcie. Dále zkoumá možnost uplatnění odpovědnosti za vady obchodního podílu, respektive akcie, s hlavním důrazem na uplatnění faktických vad kvalitativního charakteru. Zabývá se odpovědností za vady vymíněných vlastností podniku společnosti, jejíž obchodní podíl, respektive akcie, se převádí, ale především zkoumá český a německý přístup k otázce uplatňování vad obchodního podílu, respektive akcie, vyplývajících z nedostatků podniku společnosti, pokud si strany vlastnosti podniku ve smlouvě nevymíní. Závěrem se zabývá otázkou, zda na faktické kvalitativní vady aplikovat obecnou úpravu odpovědnosti za vady, nebo úpravu odpovědnosti za vady podniku.

1. Obchodní podíl

1.1 Povaha obchodního podílu jako předmětu převodu

Obchodní podíl představuje dle § 61 odst. 1 ObchZ účast společníka ve společnosti a z ní plynoucí práva a povinnosti. Na obchodní podíl můžeme nazírat ze dvou úhlů pohledu, a to jako na vnitřní vztah společníka ke společnosti a jako na samostatný předmět právního vztahu. Obsahem vnitřního vztahu jsou práva a povinnosti, jako samostatný předmět právního vztahu může být kvantifikován svou velikostí a svou hodnotou.¹

Obchodní podíl není v právním slova smyslu věcí. Do roku 1950 tomu tak bylo, ale občanský zákoník 141/1950 Sb. převzal novou definici obchodního podílu ze sovětského občanského zákoníku z roku 1922, který sám byl však inspirován německým BGB z roku 1896. Tato inspirace nám umožňuje čerpat také z německých zdrojů.²

1

Pokorná, J. in: Faldyna, F. a kol.: Obchodní právo. Praha: Wolters Kluwer, 2010, s. 207

2 Vítěk, J.: Převod obchodního podílu ve společnosti s ručením omezeným. Právník, 1995, č. 5, str. 471

Obchodní podíl má povahu jiné majetkové hodnoty ve smyslu § 118 odst. 1 ObčZ, což umožňuje dispozice s obchodním podílem podobně jako s věcmi nebo právy.³ Na rozdíl od akcií (viz dále) nestanoví právní úprava obchodního podílu, jakou úpravou se smlouvy o převodu obchodního podílu řídí. Povaha dispozic s obchodním podílem tak legislativa alespoň prozatím ponechává právní doktríně a judikatuře.

Ačkoliv již několik let z judikatury vyplývá, že na úplatný převod obchodního podílu, stejně jako na směnu obchodních podílů, se použijí ustanovení obchodního zákoníku upravující kupní smlouvu, a že na bezúplatný převod obchodního podílu se použijí ustanovení občanského zákoníku týkající se darování věci, tento postoj nebyl zcela jednotný ve způsobu ani v rozsahu své aplikace. V následující kapitole se budu zabývat vývojem judikatury ohledně aplikace úpravy kupní a darovací smlouvy.

1.2 Exkurz do judikatury – aplikace úpravy kupní a darovací smlouvy

Jak upozorňuje Čech,⁴ Vrchní soud ve svém rozhodnutí ze dne 20. prosince 2005, sp. zn. 7 Cmo 519/2005, publikovaném v Právních rozhledech č 9/2006, str. 348-349, se s tímto problémem vypořádává bez větších rozpaků, když argumentuje: „*Obchodní zákoník tedy upravuje i směnu, do kteréžto není důvodu nezahrnout i směnu obchodního podílu.*“ a dále pokračuje: „*V případě úplatného převodu tak jde fakticky o jeho koupi, přičemž na tu se vedle § 115 ObchZ vztahují rovněž i § 409-470 ObchZ. Jde-li o bezplatný převod, pak se na takovou smlouvu vztahují vedle § 115 ObchZ i § 628-630 ObčZ (§ 2 odst. 2 ObchZ). Směna obchodních podílů je jejich vzájemný převod, kdy každá ze stran je považována ohledně obchodního podílu, který převádí, za stranu prodávající (převodce obchodního podílu) a ohledně obchodního podílu, který směnou nabývá, za stranu kupující (nabyvatele obchodního podílu).*“

Vrchní soud tak smlouvu o úplatném převodu považuje prima facie za smlouvu kupní a smlouvu o převodu obchodního podílu za smlouvu směnnou, i když neopomíná dodat,

3 Eliáš, K. in Eliáš, K. a kol.: Kurs obchodního práva. Právnícké osoby jako podnikatelé. Praha: C.H.Beck, 2005, s. 52-53

4

Čech, P.: K některým úskalím převodu obchodního podílu I. Právní rádce, 2007, č. 5. a Čech, P.: K některým úskalím převodu obchodního podílu II. Právní rádce, 2007, č. 6.

že na směnu obchodních podílů společníků společnosti s ručením omezeným je nutné použít primárně § 115 ObchZ.

Přímá aplikace ustanovení o kupní, resp. směnné či darovací smlouvě však má jistá úskalí, která Vrchní soud zřejmě neodhalil. Ale protože pouze měnil rozhodnutí Městského soudu, který odmítl uznat smlouvu o směně obchodních podílů za smlouvu o převodu obchodního podílu dle vyhlášky č. 250/2005 Sb., nebylo ani třeba rozsáhle argumentovat k povaze převodu obchodního podílu.

Jaké by byly důsledky takového rozhodnutí, pokud by bylo v tomto smyslu aplikováno? V takovém případě by smlouva o převodu obchodního podílu nemusela obsahovat dohodu o ceně, postačilo by ujednání, že převod je úplatný (§ 409 odst. 2).

Tak tomu ale není. Nejvyšší soud ČR se ve svém rozhodnutí ze dne 5. 4. 2006, sp. zn. 29 Odo 221/2005 zcela ztotožnil se závěry Vrchního soudu, který v rozhodnutí ze dne 15. března 1995, sp. zn. 7 Cmo 120/94 argumentoval: *„Obchodní zákoník sice nezařazuje dohodu o ceně obchodního podílu či způsobu jejího určení mezi náležitosti smlouvy o převodu obchodního podílu, z požadavku určitosti právního úkonu (§ 37 odst. 1 obč. zák.) však vyplývá nezbytnost takové dohody, neboť zákon pro smlouvu o převodu obchodního podílu nestanoví postup pro určení ceny, není-li uvedena ve smlouvě (jak to činí např. pro kupní smlouvu či smlouvu o dílo), a při nedostatku smluvního ujednání o ceně by tedy nebylo možné cenu s použitím dispozitivního ustanovení zákona určit.“* Tím tak v podstatě vylučuje přímou a neomezenou aplikaci úpravy kupní smlouvy. Stejný názor zastává také doktrína.⁵

Přesvědčivěji tak zní závěr v rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 21. 3. 2007, sp. zn. 29 Odo 266/2005 (který se sice týká převod práv a povinností v bytovém družstvu, přesto však jeho závěry lze vztáhnout i na převod obchodního podílu), když říká, že obchodní zákoník výslovně nepředurčuje smlouvu o převodu práv a povinností jako pouze smlouvu bezúplatnou nebo pouze smlouvu úplatnou. Obvykle se sice realizuje za úplatu,

ale není vyloučena i bezúplatná povaha, takový převod má pak povahu darování. Dále uvádí: „Obchodní zákoník ve výše cit. ustanoveních ani na jiném místě otázku, zda majetková hodnota, kterou určitá osoba nabyla tím, že na ni byla bezúplatně převedena práva a povinnosti spojené s členstvím v bytovém družstvu, může být převodci za stanovených podmínek navrácena, neřeší. Právě proto může a má být na takový vztah uplatněna (prostřednictvím odkazu obsaženého v § 1 odst. 2 obch. zák.) úprava obsažená v předpisech práva občanského. S přihlédnutím k ustanovení § 853 obč. zák. je namístě především analogická aplikace ustanovení § 630 obč. zák., upravujícího možnost vrácení daru.“ Nejvyšší soud tak vlastně umožnil aplikovat na převod obchodního podílu úpravu darovací resp. u úplatného převodu úpravu kupní smlouvy, avšak pouze analogicky.

Vývoj judikatury v otázce aplikace úpravy kupní resp. darovací smlouvy završuje zatím nejnovější rozhodnutí Nejvyššího soudu zabývající se touto problematikou, a to rozhodnutí ze dne 26. října 2010, sp. zn. 29 Cdo 5452/2008, když argumentuje: „Pro úplatný převod akcií (tj. podílů v akciové společnosti), určuje ustanovení § 13 odst. 1 zákona č. 591/1992 Sb., že se řídí úpravou kupní smlouvy v obchodním zákoníku, „pokud z tohoto zákona nebo povahy věci nevyplývá něco jiného“. Ustanovení § 115 obch. zák. však pro úplatný převod obchodního podílu obdobnou úpravu neobsahuje. Proto se dovolací soud zabýval tím, zda je při úplatném převodu obchodního podílu možná analogická aplikace ustanovení § 13 odst. 1 zákona č. 591/1992 Sb., a zda je tedy možné na takový převod aplikovat - v rozsahu vyplývajícím ustanovení § 13 odst. 1 zákona č. 591/1991 Sb. - právní úpravu odpovědnosti za vady z kupní smlouvy podle obchodního zákoníku a dospěl k závěru, že taková aplikace je - per analogiam - možná. Nejvyšší soud neshledává žádného důvodu, proč by měl být nabyvatel (obchodního) podílu ve společnosti s ručením omezeným, uvedené ochrany [ochrana institutem odpovědnosti za vady] - na rozdíl od nabyvatele podílu (akcie) v akciové společnosti - zbaven.“ Právní úpravu kupní smlouvy tak Nejvyšší soud na obchodní podíl vztahuje prostřednictvím paralely s akcií, tedy také nanejvýš v takovém rozsahu, v jakém se aplikuje pro akcii.

2 Akcie

Akcie je cenný papír představující část základního kapitálu společnosti a členská práva akcionáře.⁶

Akcie jsou upravené obchodním zákoníkem a zákonem č. 591/1992 Sb. o cenných papírech (dále jen „zákon o cenných papírech“ nebo „ZCP“). V ustanovení § 1 odst. 2 ZCP se stanoví, že na cenné papíry (a tedy i akcie) se vztahují ustanovení o věcech movitých, pokud zákon o cenných papírech nebo zvláštní právní předpis nestanoví jinak. Pro otázku odpovědnosti za vady akcií je důležité také ustanovení § 13 ZCP, které stanoví, že smlouva o úplatném převodu cenných papírů (a tedy i akcií) se řídí úpravou kupní smlouvy v obchodním zákoníku, pokud ze zákona o cenných papírech nebo z povahy věci nevyplývá něco jiného. Pro bezúplatný převod cenného papíru platí, že se řídí úpravou darovací smlouvy v občanském zákoníku, opět pokud ze zákona o cenných papírech nebo z povahy věci nevyplývá něco jiného.

V textu výše citovaná část rozhodnutí Nejvyššího soudu, sp. zn. 29 Cdo 5452/2008, představuje pojítko mezi úpravou akcie a obchodního podílu. Lze vyvodit, že převod obchodního podílu se bude řídit do té míry smlouvou kupní nebo darovací, do jaké se jí řídí akcie a naopak.

Odpovědnost za vady obchodního podílu či akcie tak budu zkoumat současně, s upozorněním na případné odchylky.

3. Vady obchodního podílu/akcie

Odpovědnost za vady obchodního podílu, respektive akcie, nastane, má-li obchodní podíl či akcie vady. V právní teorii nacházíme dvojí vhodné dělení vad, a to na vady právní a faktické a na vady kvalitativní a kvantitativní. Tyto druhy vad můžeme vzájemně kombinovat, takže v této obecné rovině rozlišuji 4 druhy vad.⁷

Vady právní, ať již kvalitativní, nebo kvantitativní, nepřinášejí v našem případě žádné potíže. Taktéž vady faktické kvantitativní jsou bezrozporné, při převodu obchodního

6 Černá, S. Obchodní právo. Akciová společnost. 3. díl, Praha: ASPI, 2006, s. 110

7 Zuklinová, M. a Růžička, K. in Švestka, Dvořák a kol.: Občanské právo hmotné 2. Závazkové právo, Wolters Kluwer, 2009, s. 165

podílu nemohou nastat, neboť obchodní podíl je ve společnosti pouze jeden, při převodu akcie roli hrají, ale odpovědnost za ně nepřináší žádné komplikace.

Zajímavějšími jsou tak vady faktické kvalitativní, kterými se budu ve své práci dále zabývat.

3.1 Faktické kvalitativní vady

Kardinální otázkou je, zda může mít obchodní podíl nebo akcie faktické kvalitativní (jakostní) vady, tedy vady určené ve smlouvě nebo podpůrně zákonem.⁸

Akcie může bezpochyby vykazovat vady na listině samotné (respektive hmotném substrátu akcie obecně), jako například poškození papíru, nedokonalý tisk či třeba použití méně kvalitního papíru. Problém ale nastává, pokud jde ale faktické kvalitativní vady, které by byly společné jak obchodnímu podílu, tak akcii.

Vlastnosti, které má předmět plnění mít, aby bylo plnění uznáno jako bezvadné, vyplývají v první řadě zásadně ze smlouvy.⁹ Jsou-li ve smlouvě uvedeny vlastnosti, které musí převáděný obchodní podíl nebo akcie (ovšem potažmo podnik, k němuž obchodní podíl náleží) mít, aby byl bezvadný, nebo je-li určeno, jaké vlastnosti jsou považovány za vady, vznikne při nedodržení těchto podmínek odpovědnost za vady. Ovšem za předpokladu, že tyto podmínky neodporují právním předpisům.¹⁰

To potvrzuje již výše citované rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 29 Cdo 5452/2008 ze dne 26. října 2010. Nejvyšší soud argumentuje: „*Nepochybně však je možné, aby si strany smlouvy o převodu obchodního podílu dohodly, jaké "vlastnosti" musí obchodní podíl, resp. - zprostředkovaně - podnik společnosti o jejíž obchodní podíl jde, mít. Pokud jde o takové dohodnuté (vymíněné) vlastnosti obchodního podílu (k němu příslušejícího podniku), lze podle přesvědčení Nejvyššího soudu, právní úpravu odpovědnosti za vady zboží použít.*“

8 Zuklinová, M. a Růžička, K. in Švestka, Dvořák a kol.: Občanské právo hmotné 2. Závazkové právo, Praha: Wolters Kluwer, 2009, s. 165

9 Bejček, J. in Bejček, Eliáš, Raban a kol.: Kurs obchodního práva. Obchodní závazky, Praha: C.H.Beck, 2010, s. 102

10 Bejček, J. in Bejček, Eliáš, Raban a kol.: Kurs obchodního práva. Obchodní závazky, Praha: C.H.Beck, 2010, s. 102

Pokud si však smluvní strany takové vlastnosti nestanoví, obrátíme se k podpůrné dikci zákona, která v § 420 odst. 2 stanoví, že v takovém případě musí mít takovou jakost a provedení, jež se hodí pro účel stanovený ve smlouvě nebo účel obvyklý, nestanovuje-li účel smlouva. Vzniká tak otázka, zda jsme schopni uchopit, jakou jakost má obchodní podíl respektive akcie mít vzhledem k účelu.

K této otázce se doposud nejurčitěji vyjadřuje již citované rozhodnutí NS ČR 29 Cdo 5452/2008 když říká: *„...zatímco u zboží lze (...) vycházet při posuzování případných vad z toho, že zboží musí mít jakost a provedení, jež se hodí pro účel stanovený ve smlouvě, nebo není-li tento účel ve smlouvě stanoven, pro účel k němuž se takové zboží zpravidla užívá, u obchodního podílu z účelu užití vzhledem k jeho individuální povaze zásadně vycházet nelze.“* Nejvyšší soud tak téměř vylučuje možnost stanovit účel obchodního podílu, přesto si však slovem „zásadně“ ponechává prostor pro specifické případy, ve kterých by dovést účel možné bylo.

Ve starším rozhodnutí Nejvyššího soudu můžeme najít naopak názor, že vlastností obchodního podílu je apriori rozsah a obsah čistého obchodního jmění společnosti, takto v rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 22. 4. 1998, sp. zn. 1 Odon 150/97, je argumentováno: *„Za „vlastnost“ obchodního podílu jako předmětu právního úkonu je nutno považovat i rozsah a obsah obchodního jmění, resp. čistého obchodního jmění společnosti, o jejíž obchodní podíl se jedná, neboť od toho závisí hodnota obchodního podílu (§ 61 odst. 1 ObchZ)...“* Ačkoliv se Nejvyšší soud v tomto rozhodnutí zabýval otázkou omylu při převodu obchodního podílu, dal najevo, že jednou z vlastností obchodního podílu je rozsah a obsah obchodního jmění, tedy vlastnosti jinak charakteristické pro podnik.

Nejvyšší správní soud v tomto ohledu zaujal nejskeptičtější stanovisko, když v rozhodnutí ze dne 31. 7. 2007, sp. zn. 8 Afs 120/2005 argumentuje: *„V samotných smlouvách není stanoven ani účel převodu těchto akcií a rozhodně není možné tvrdit, že by byl převodce akcií povinen uvedené skutečnosti kupujícímu garantovat pouze na základě cit. ust. § 420 odst. 2 obchodního zákoníku. Akcie, ať již v podobě listinné či zaknihované, jsou obvykle nabývány pro uplatňování akcionářských práv, tedy zejména práva na podíl na zisku společnosti (dividendu) a na ovlivňování společnosti formou účasti na valné hromadě, případně jsou nabývány za účelem jejich dalšího prodeje. K tomuto účelu tedy musí být akcie z formálního hlediska způsobilé, musí se tedy jednat o*

platné akcie, emitované příslušnou akciovou společností, se stanovenou jmenovitou hodnotou, které zakládají zmíněná akcionářská práva a které jsou stanoveným způsobem, v závislosti na formě a podobě akcie, převoditelné. Prodávající však nemůže nést bez konkrétního smluvního ujednání odpovědnost za tržní cenu převáděných akcií, neboť ta se mění v čase a je součástí investorského rizika, které nese kupující. Je naopak v obvyklých případech na kupujícím, aby si před nákupem akcií ověřil hospodářskou situaci emitenta a další skutečnosti rozhodné pro ocenění nabývaných akcií. V opačném případě by bylo jen stěží možné s akciemi obchodovat, ať již na regulovaných trzích, nebo mimo ně.“ Jak vidno, i Nejvyšší správní soud si ponechal prostor pro neuplatnění tohoto pravidla, když stanovil, že je „v obvyklých případech na kupujícím.“

Apriorní přijetí teze, že čisté obchodní jmění společnosti je atribut vlastní obchodnímu podílu, je značně problematické, neboť jeho aplikace by ztěžovala hospodářský život, když by prodávajícímu při každém převodu obchodního podílu hrozila odpovědnost za vady podniku, pakliže nezná detailně situaci ve společnosti. Jedna z funkcí akcie je investiční. Tato funkce by byla apriorní odpovědností za vady podniku značně limitována. Je třeba také mít na paměti, že například menšinový akcionář při veškeré vynaložené péči nemá možnost s jistotou zjistit přesný stav společnosti, pakliže se osoby s podstatným vlivem snaží tento pravý stav zatajit. V takovém případě je otázkou, zda lze převodci přičítat vady společnosti.

3. 2 Kdy lze za vady obchodního podílu resp. akcie považovat vady podniku?

Nicméně v určitých případech si ztotožnění vlastností obchodního podílu resp. akcie s vlastnostmi podniku představit lze. Bude se jednat o případy, kdy převod obchodního podílu resp. akcie sleduje stejný účel jako převod podniku. Tak to dovozuje také německá doktrína a judikatura, která nyní již reflektuje reálný stav, kdy z ekonomického hlediska jsou v určitých případech tyto dva převody vzájemně zaměnitelné.

Značně komplikované je ale vymezení, kdy jde o pouhý převod obchodního podílu a kdy o faktický převod podniku.

Při převodu obchodního podílu nebo akcií ve výši 100% je bezpochyby, že fakticky je převáděn podnik. Naopak při převodu obchodního podílu nebo akcie odpovídajících 1% účasti ve společnosti nebudeme o převodu podniku ani uvažovat. Vymezení přesné hranice je však komplikovanější.

Německá doktrína¹¹ ve snaze najít podmínky, za kterých již jde o totožnost převodu obchodního podílu resp. akcií a převodu podniku, přišla s několika testy, které mají pomoci takové případy identifikovat.

Prvním je, zda někdo najednou nabyde 100% podíl na společnosti od jediného vlastníka nebo od vícero společníků resp. akcionářů, to vše za podmínky, že se strany shodují o takovém účelu převodu podílu resp. akcií. Upřesněním tohoto testu a současně jeho zmírněním je otázka, zda tímto nabyde kupující rozhodující postavení ve společnosti a současně zbylé podíly jsou natolik nízké, že nemohou omezovat ovlivňování společnosti novým nabyvatelem podílu. Tímto rozhodujícím postavením však není pouhé získání většiny ve společnosti. Přesná hranice však dosud nebyla stanovena, nicméně hovoří se o hranici 75% podílu na společnosti¹². Vrchní zemský soud v Mnichově potvrdil odpovědnost za vady obchodního podílu při získání 80% podílu na společnosti.¹³ Bylo odmítnuto přiznat odpovědnost za vady při převodu méně než 50%.¹⁴ V českém prostředí, kde je v zásadě třeba ke změně společenské smlouvy resp. stanov 2/3 podíl na společnosti¹⁵, bychom mohli tento podíl považovat za dostatečný pro přičítání vad podniku převáděnému obchodnímu podílu. Zatímco německá doktrína je ochotna přiřknout takovou odpovědnost za vady tehdy, získá-li nabyvatel rozhodující postavení, Čech přistupuje z opačného konce a odpovědnost přičítá tomu, kdo převádí podíl, který mu zaručoval rozhodující postavení. Takový přístup považuji za rozumnější, neboť jen převodce podílu resp. akcií, které mu zaručovaly rozhodující postavení, je schopen garantovat stav společnosti.¹⁶ Jiným testem převodu podniku pak je, zda je cena za převod orientovaná na nákup podniku.

Z povahy podniku jako funkčního celku vyplývá, že ne každá vada v zařízení, natož v oběžném kapitálu dělá podnik vadným. Naopak podnik ještě není bez vad, je-li bez vad pouze zařízení podniku. Restaurační zařízení či hotel se špatnou pověstí nebo

11 Schmidt, K.: Handelsrecht, 5. vydání, Heymanns, Koeln 1999, str. 149-157

12 Schmidt, K.: Handelsrecht, 5. vydání, Heymanns, Koeln 1999, str. 150

13 NJW 1967, 1326 = JuS 1967, 522.

14 BGHZ 65, 246

15 § 127 odst. 4 ObchZ, § 186 odst. 2 ObchZ

16 Čech, P.: K převodu obchodního podílu, Právní rádce, 11/2007, str. 33

podfinancovaná daňově-poradenská praxe jsou vady podniku, není-li sjednáno jinak. Dle Spolkového soudního dvora ale ani nesprávná rozvaha nemá bez dalšího založit vadu prodaného podniku.¹⁷

Pokud jde o vady v inventáři podniku, nemusejí být nutně vadami podniku při převodu obchodního podílu. Ale takovými vadami rozhodně budou ty, které zcela brání řádnému provozu podniku.

3. 3 Úprava odpovědnosti za vady obchodního podílu resp. akcií spočívající v nedostacích podniku

Dojdeme-li po pečlivé úvaze k závěru, že lze uplatňovat vady obchodního podílu spočívající v nedostacích podniku, je třeba si položit otázku, jakou úpravou se tato odpovědnost za vady má řídit, obecnou či odpovědností za vady podniku?

Ztotožňuji se se závěrem Čecha v jeho článku „K odpovědnosti za vady akcií (obchodního podílu), které mají původ v nedostacích podniku společnosti“, že logičtější by bylo aplikovat speciální úpravu podniku. Výsledek by byl v podstatě totožný, jelikož obě úpravy přiznávají kupujícímu nárok na slevu, stejně jako notifikační povinnost, jejíž účinky jsou však u vad podniku omezeny pouze na 6 měsíců. Oběma úpravám je společný § 439 stanovující, že nárok na slevu z kupní ceny odpovídá rozdílu mezi hodnotou, kterou mělo zboží bez vad, a hodnotou, kterou mělo zboží dodané s vadami, pro určení hodnot je přitom rozhodující doba, v níž se řádné plnění mělo uskutečnit.

Za užitečné při aplikaci úpravy vad podniku považuji preciznější vymezení vad podniku, především s ohledem na § 486 odst. 3 stanovující, že kupující může uplatnit nárok na slevu z kupní ceny ohledně závazků, jež na něj přešly a nebyly zachyceny v účetní videnci v době účinnosti smlouvy, ledaže o nich v době uzavření smlouvy věděl. Není důvodu, proč interpretovat obecná ustanovení o odpovědnosti za vady, když obchodní zákoník již obsahuje úpravu speciální, přesnou.

4. Závěr

Ve své práci jsem zanalyzovala judikaturní vývoj aplikace úpravy kupní a darovací smlouvy na převod obchodního podílu, respektive akcie. Ten se zdá býti definitivně zakotvený na analogické a selektivní aplikaci příslušných ustanovení, způsobené zvláštní povahou smluv o převodu obchodního podílu, respektive akcie. Převážnou část

17 V takovém případě má v německém právu kupující nároky z culpa in contrahendo

práce jsem věnovala možnostem uplatnění odpovědnosti za faktické vady kvalitativní obchodního podílu, respektive akcie a došla k závěru, že tyto vady se uplatní vždy, když si to strany ve smlouvě vymíní, a pak také tehdy, je-li převod svým účelem hospodářsky totožný s převodem podniku. V otázce aplikace obecné nebo speciální úpravy odpovědnosti za vady jsem se přiklonila k úpravě odpovědnosti za vady podniku, neboť tato zvláštní úprava odpovídá lépe vadám, které lze uplatňovat.

5. Seznam literatury

- Bejček, Eliáš, Raban a kol.: Kurs obchodního práva. Obchodní závazky, Praha: C.H.Beck, 2010
- Čech, P.: K převodu obchodního podílu. Právní rádce, 2007, č. 11.
- Čech, P.: K některým úskalím převodu obchodního podílu I. Právní rádce, 2007, č. 5.
- Čech, P.: K některým úskalím převodu obchodního podílu II. Právní rádce, 2007, č. 6.
- Čech, P.: K odpovědnosti za vady akcií (obchodního podílu)
- Černá, S. Obchodní právo. Akciová společnost. 3. díl, Praha: ASPI, 2006
- Dědič, J. a kol.: Obchodní zákoník. Komentář. Polygon, Praha 2002
- Eliáš, K. in Eliáš, K. a kol.: Kurs obchodního práva. Právnícké osoby jako podnikatelé. Praha: C.H.Beck, 2005
- Eliáš, K.: Společnost s ručením omezeným. Prospektrum, Praha 1997
- Komárková, D.: Obchodní podíl ve společnosti s ručením omezeným jako předmět právních vztahů, Diplomová práce. Univerzita Karlova, Právnická fakulta, Praha, 2009
- Pelíkáňová, I.: Komentář k obchodnímu zákoníku. Linde, Praha
- Pokorná, J. in: Faldyna, F. a kol.: Obchodní právo. Praha: Wolters Kluwer, 2010
- Schmidt, K.: Handelsrecht, 5. vydání, Heymanns, Koeln 1999
- Štenglová, I.: Smlouva o převodu obchodního podílu. Právo a podnikání, 1995
- Vítek, J.: Převod obchodního podílu ve společnosti s ručením omezeným. Právník, 1995, č. 5
- Zuklinová, M. a Růžička, K. in Švestka, Dvořák a kol.: Občanské právo hmotné 2. Závazkové právo, Wolters Kluwer, 2009

6. Seznam použité judikatury

Vrchní soud

sp. zn. 7 Cmo 519/2005, ze dne 20. prosince 2005, Právní rozhledy č 9/2006, str. 348-349

Nejvyšší soud ČR

sp. zn. 29 Odo 221/2005, ze dne 5. 4. 2006

sp. zn. 29 Odo 266/2005 ze dne 21. 3. 2007

sp. zn. 29 Cdo 5452/2008, ze dne 26. října 2010,

sp. zn. 1 Odon 150/97, ze dne 22. 4. 1998

Nejvyšší správní soud

sp. zn. 8 Afs 120/2005 ze dne 31. 7. 2007

Bundesgerichtshofs in Zivilsachen

BGHZ 65, 246